

Hier eens een stuk alleen over Leon. Hij heeft zich inmiddels zo snel ontwikkeld, dat is waarschijnlijk moeilijk voor te stellen als je hem niet ziet.

Het opvallendste is natuurlijk dat hij is gaan lopen, vanaf de tweede dag dat we in Zuid-Afrika waren. Eerst nog voorzichtig en met veel vallen en opstaan, maar het ging al snel een stuk soepeler en sinds een paar weken loopt hij af en toe zo snel dat het bijna echt rennen is. In ieder geval moeten wij dan echt rennen om hem snel achterna te gaan! Hij is natuurlijk nog steeds groot en fors en zijn manier van lopen past daar ook bij: met de schouders breed, vuisten langs de zij en met stevige stappen. Overigens valt hij nog steeds regelmatig om, vooral op oneffen stukken gras of pad. Maar na een "boem" of "O O" staat hij snel weer op en loopt weer verder, tenzij er natuurlijk net iets interessants op de grond ligt zoals een zaadje of een steentje. Dan zijn er twee opties: in je mond stoppen of weggooien, gelukkig kiest hij tegenwoordig steeds meer (maar nog niet altijd) voor dat laatste. De laatste keer dat we stenen in z'n luier vonden is in ieder geval alweer een paar weken geleden!

Wat eten betreft is hij nog niet veranderd: liefst zo veel mogelijk en zo vaak mogelijk. Eigenlijk alles vindt hij wel lekker, al zijn een aantal dingen toch echt favoriet: bij het avondeten is dat macaroni, liefst met broccoli en kaassaus, daar eet hij bijna zijn vingers bij op. Als zijn bordje leeg is dan houdt hij het aan ons voor en zegt met grote ernstige ogen "ja", ofwel het moet bijgevuld worden. Als hij dan uiteindelijk genoeg gegeten heeft dan gaat hij eten op de grond gooien of (als we niet opletten) kiept hij z'n hele bord leeg op de grond. Yoghurt als toetje is ook altijd een succes; als hij de yoghurtbakjes op tafel ziet komen roept hij "ohoo" en begint er soms ook nog bij in z'n handjes te klappen. Verder zijn z'n favoriete snacks mais, banaan, watermeloen en natuurlijk alle soorten koekjes.

Hij groeit er in ieder geval goed van, want hij is nu alweer zo lang dat hij bij de kruk van de buitendeur kan; die moet nu dus steeds op slot want anders is hij elke keer verdwenen, want buiten rondbanjeren dat is toch wel het mooiste dat er is. Lekker met een stok of met steentjes spelen, in een hoop zand achter het huis graaien of zomaar wat heen en weer rennen en iedereen begroeten die langs komt lopen (achter ons huis is een soort kruispunt van looppaadjes). Je merkt ook dat bijna iedereen (personeel en patiënten) hem hier al kent, want ze begroeten hem allemaal met "bye bye"; het enige dat hij altijd naar iedereen roept (nou ja, : baa baa dan). En Leon vindt het prachtig, want hoe meer mensen er in de buurt zijn, hoe mooier hij het vindt. En het mooiste vindt hij het nog als hij iedereen kan vermaken; als hij merkt dat er om hem gelachen wordt gaat hij nog extra de clown uithangen. Met andere kinderen in de buurt is het helemaal geweldig; vorige week in Durban was er een meisje in het hotel dat een week ouder was dan Leon. Iedere keer dat Leon haar zag vergat hij zowat te eten en zodra hij klaar was wilde hij zijn stoel uit en liep hij naar haar toe. Zij vond het ook wel erg leuk, en samen vermaakten ze zich dan prima. De één bedacht wat en de ander ging dan meedoen. Het meisje noemde Leon "baba" (ZA voor baby) dus dat ging hij toen ook maar tegen haar zeggen. Op de terugweg zagen we in een restaurant een meisje van bijna een jaar, en een stuk kleiner dan Leon. Hij moest er natuurlijk weer gelijk op af, maar zij schrok daar wel een beetje van. Toen ging Leon maar op zijn hurken bij haar zitten en aaide haar over het hoofd heen! Echt heel grappig om te zien, die interactie tussen die kleine mensjes.

Je merkt dat hij steeds meer gaat begrijpen van wat je zegt en van hoe het allemaal hoort. Als hij met je naar buiten wil, dan pakt hij de rugdrager erbij. Als je dan tegen hem zegt dat ie z'n sandalen moet gaan pakken dan haalt hij die uit z'n kamer en pakt ook het stoeltje waarop we ze altijd bij hem aantrekken erbij! Ook voor het eten schuift hij tegenwoordig zijn eigen kinderstoel aan als je hem dat vraagt, al was het vandaag even verwarrend voor hem, want toen we zeiden pak je stoel maar toen kwam hij met het kleine stoeltje aanzetten om z'n sandalen aan te trekken... dat wordt dus de grote en de kleine stoel voortaan.

Leon is nog steeds heel erg actief, het liefste is hij met iets in de weer of komt lekker bij je zitten dollen. Rustig een boekje bekijken daar neemt hij alleen de tijd voor als hij echt moe is of als we lang in de auto zitten. Dingen die hij ziet nadoen is erg leuk, vooral als er gereedschap bij komt kijken. Geef hem bijvoorbeeld een inbussleutel en hij is een hele tijd zoet; alles wat dan bij hem in de buurt staat en waar een gaatje in zit wordt onder handen genomen. Maar ook met een bezem vermaakt hij zich wel want daarmee kan hij de vloer of de muur boenen. Vandaag zagen we een mooie demonstratie van de medisch-technische combinatie: hij zat een (speelgoed)injectionsspuiter als schroevendraaier te gebruiken. Zolang hij het nou maar niet andersom probeert vinden wij het prima!

Is ie dan echt alleen maar leuk? Nou ja, bijna wel, maar hij is natuurlijk ook wel eens lekker lastig. Soms is hij zo boos (als je bijvoorbeeld iets van hem afpakt) dat hij gaat huilen en een hele tijd vergeet adem te halen, zodat hij blauw aanloopt rond z'n mond. Dat was de eerste keer wel even schrikken, maar uiteindelijk ademt hij wel weer en dan is ie soms een beetje suffig maar dan is het wel weer snel over. Het gebeurt gelukkig niet zo vaak en meestal alleen als hij echt moe is. Hij heeft het tegenwoordig ook haarfijn in de gaten als ik weg wil gaan om te gaan werken, dan klampt ie zich aan me vast en kijkt soms zelfs Vicky boos aan. Maar als ik eenmaal weg ben dan schijnt het prima te gaan gelukkig.

Nog even een opsomming van de "woordjes" die hij nu zegt (of probeert te zeggen): Mamma, pappa, lamp (uitgesproken als mà), ja, die, klaar, byebye, o o of boem (als er iets valt) ohoo (als er iets lekkers aankomt). En verder herhaalt hij regelmatig woorden maar dat is dan eenmalig.

Het is een heel verhaal geworden en ik kan natuurlijk nog wel een tijdje doorgaan maar dat zal ik jullie niet aandoen! Wij genieten in ieder geval volop van dat mannetje en het is heerlijk om zoveel tijd voor hem te hebben hier.

Tot de volgende keer! Arjan, Simone en Leon

